

PRIMII ANI

Mihai Eminovici s-a născut la 15 ianuarie 1850, la Botoșani, în familia căminarului Gheorghe Eminovici, care se căsătorise în 1840 cu Raluca Jurașcu din Jodești. Era al șaptelea copil al familiei. Copilul a fost botezat pe 21 ianuarie 1850, la Biserica Uspenia din Botoșani, care se afla aproape de casa familiei. La scurt timp după nașterea lui Mihai, familia s-a mutat la Ipotești, care era un cătun pe vremea aceea. Aici și-a petrecut copilăria pe care o evocă nostalgic în versurile sale:

*Fiind băiet păduri cutreieram
Și mă culcam ades lângă isvor,
Iar brațul drept sub cap eu mi-l puneam
S-aud cum apa sună-ncetișor:
Un freamăt lin trecea din ram în ram
Și un miros venea adormitor.
Astfel, ades eu nopti întregi am mas,
Blând îngânat de-al valurilor glas.*

(Fiind băiet păduri cutreieram)

De venitul familiei se ocupa exclusiv tatăl, care calcula întotdeauna sumele astfel încât să-și poată susține băieții la școli, iar fetelor să le asigure o zestre bună. Preocupările principale ale mamei erau copiii și gospodăria. Casa era modestă, dar avea un salon în care se afla un cufăr unde căminarul păstra cărți de istorie. Acestea erau pe placul lui Mihai, care se furișa uneori în salon pentru a citi.

Satul Ipotești

Strada Mare, Botoșani

Universitatea din Viena în timpul studiilor lui Mihai Eminescu

STUDENT LA VIENA

În viziunea lui Gheorghe Eminovici, băieților li se potrivea fie o carieră militară, fie una medicală. Cu toate acestea, fratele cel mai mare, Șerban, l-a convins pe tată să-l trimită pe Mihai, în 1869, la Viena, pentru a studia Filosofia. La universitate, s-a înscris ca student auditor. Avea dreptul de a urma cursurile fără posibilitatea de a susține examenele, întrucât nu-și reglase în țară situația școlară. Faptul de a-și putea alege cursurile pe care să le urmeze convenea firi poetului și dorinței sale de cunoaștere. Astfel, a audiat în cea mai mare parte cursuri de Filosofie, dar și de Drept, Economie, Științe financiare, Fizică, Mecanică, Astronomie, Limbi romanice, Istoria Egiptului, prelegeri de Medicină legală, Anatomie. Adesea, asista la disecții.

STUDENT LA BERLIN

La 12 decembrie 1872, Mihai Eminescu a devenit student la Universitatea din Berlin. De data aceasta, programul lui de studiu era regulat. A urmat cursuri de Istoria filosofiei, Istoria Egiptului, Istorie modernă, Logica și principiile filosofiei etc. De la Berlin, a trimis în țară, spre a fi publicate în revista **Convorbiri literare** nuvela **Sărmanul Dionis**, poeziile **Floare albastră**, **Înger și demon**. Reușise să respecte orarul strict și se conforma disciplinei universitare. Într-o scrisoare adresată fratelui său Iorgu, își mărturisea nerăbdarea de a-și încheia studiile și de a se întoarce acasă.

Universitatea din Berlin în anii 1860

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Țara mea de glorie, țara mea de dor?
Brațele nervoase, arma de tărie,
La trecutu-ți mare, mare viitor!
Fiarbă vinu-n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ți mândri aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deși moare valul,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul
Spada ta de sânge dușman fumegând,
Și deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorii falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore,
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s-aprinde sacru candida-i vâlvoare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Îngerul iubirii, îngerul de pace,
Pe altarul Vestei tainic surâzând,
Ce pe Marte-n glorii să orbească-l face,
Când cu lampa-i zboară lumea luminând,
El pe sânu-ți vergin încă să coboare,
Guste fericirea raiului ceresc,
Tu îl strânge-n brațe, tu îi fă altare,
Dulce Românie, asta ți-o doresc.

Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie,
Tânăra mireasă, mamă cu amor!
Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, glorii, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!

DORINȚA

Vino-n codru la isvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.

Și în brațele-mi întinse
Să alergi, pe piept să-mi cazi,
Să-ți desprind din creștet vălul,
Să-l ridic de pe obraz.

Pe genunchii mei ședeă-vei,
Vom fi singuri-singurei,
Iar în păr înfiorate
Or să-ți cadă flori de tei.

Fruntea albă-n părul galben
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsând pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...

Vom visa un vis ferice,
Îngâna-ne-vor c-un cânt
Singuratece izvoare,
Blânda batere de vânt;

Adormind de armonia
Codrului bătut de gânduri,
Flori de tei deasupra noastră
Or să cadă rânduri-rânduri.

